

Titel: Kapitel XI.

Citation: "Kapitel XI.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r05-shoot-chptrd1e3487/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel XI.

Procesomkostninger og Rettergangs66er.

§ 112.

Enhver Part har at betale de Omkostninger, som foranlediges ved procesuelle Skridt, der af ham begæres eller sættes i Bevægelse, dog med Forbehold af Ret til at laae dem erstatte af Modparten i Følge nedenstaaende Regler.

Omkostningerne ved procesuelle Skridt, som Retten anordner, kunne foreløbig kræves betalte enten af den Part, i hvis Interesse Retten anser det foretagne at være, eller af begge Parter i det Forhold, som Retten bestemmer.

§ 113.

Den tabende Part er pligtig at erstatte Modparten de ham ved Retssagen paaførte Udgifter, forsaavidt ikke Parterne jelo have truffet en anden Overenskomst, eller Retten i særlige Omstændigheder finder stellig Grund til at gøre Afvigelse fra denne Regel.

Udgifter, der ikke have været hensigtsmæssige for Sagens foraarlige Udførelse, erstattes ikke. Hvilke Udgifter der i det givne Tilfælde have været hensigtsmæssige, afgør Retten efter sit Skøn. Beløbet anføres under Tet til en rund Sum, saaledes at de virkelige Udgifter saavidt muligt erstattes fuldt ud.

Den Omstændighed, at enkelte Sagsmaalsgrunde eller Indsigelser forkastes eller enkelte Bevijer anses ikke at oplyse Noget i Sagen, medfører ikke i og for sig, at de herpaa anvendte Udgifter skulle som ikke fornødne udelukkes fra Erstatning.

Naar en Sag hæves, kan Retten efter Omstændighederne paalægge den ene Part helt eller delvis at erstatte Modparten dennes Sagsomkostninger eller bestemme, at hver af Parterne skal bære sine Omkostninger (ophæve Omkostningerne).

Har Sagjogte lovlig tilbudt Sagsageren, hvad der kan tilkomme denne, bør Sagjogeren erstatte Sagjogte Udgifterne ved den derefter følgende Del af Processen.

§ 114.

Naar Sagen i det Hele afvises, betragtes den med Hensyn til Procesomkostningerne som tabt af Sagsøgeren.

§ 115.

Procesfæller hæfte solidarisk for Procesomkostninger. Dog kan Retten, naar Omstændighederne tale derfor, paalægge en enkelt eller enkelte af dem at udrede visse Dele af Omkostningerne.

§ 116.

Foraaabidt en Sags Udvalg er gjort afhængigt af den ene Partis Ed, bliver den ogsaa i Henseende til Procesomkostningerne at betragte som bunden eller tabt af ham, efterom Eden aflægges eller ikke.

§ 117.

Naar hver især af Parterne for en Del taber og for en Del vinder Sagen, blive Procesens Omkostninger delvis at paalægge en af Parterne eller at ophæve.

Dog kan Retten paalægge en Part at erstatte Modparten Procesens Omkostninger, naar dennes Paastand kun i en mindre betydelig Grad har været afvigende fra, hvad der bliver kendt for Ret, og ingen særskilte Omkostninger ere foranledigede ved Afvigelsen.

§ 118.

Den Part, som ved Anke eller Kære ikke opnaar nogen Forandring af den paafælgte Afgørelse, anses for saa vidt som tabende og har derfor ordentligvis at erstatte Modparten Ankens eller Kæremaalets Omkostninger.

§ 119.

Opnaas der ved Anke eller Kære en Forandring i den faldne Dom eller Kendelse, bliver der med Hensyn til Ankens eller Kæremaalets Omkostninger saavel som med Hensyn til Omkostningerne ved Sagens

tidligere Behandling, forjæbvide herom skal træffes Afgørelse, at forholde efter de i §§ 113 til 117 givne Regler og Omkostningerne enten at paalegge Modparten eller at ophebe eller dele.

§ 120.

Den Part, som ved tilregnelig Fejl eller Forsømmelse har foranlediget spildte Røder, uforønbne Udskættelser, unyttig Bevisførelse eller andre overflødige og hensigtsløse processuelle Skridt, er, selv om han i øvrigt vinder Sagen, pligtig at erstatte Modparten de denne derved foranlagte Udgifter.

§ 121.

Angaaende Omkostningerne ved enkelte Proceshandlinger eller Processkridt kan der straks træffes Afgørelse af Retten vedkendelse, naar saadan Afgørelse, saafom i de i foregaaende Paragraf omhandlede Tilfælde, er uafhængig af Hovedsagens Udald. Et særskilt Afgørelse ikke tilførn truffet, gøres der i den endelige Dom fornøden Bemærkning i Henfende til saadanne enkelte Proceshandlinger og Processkridt.

§ 122.

Sagførere og andre Rettergangsfuld- mægtige kunne ifølge Modpartens Paastand under Sagen dommes til at have de Omkostninger, som de ved pligtstridig Opførelse have foranlagt. Den, der nedlægger saadan Paastand, skal drage Omförg for, at der gives Sagføreren eller Rettergangsfuld- mægtigen fornøden Lejlighed til at udtale sig om den.

§ 123.

Bestemmelsen i foregaaende Paragraf er ogsaa anvendelig paa Dommere i under- ordnede Instanser, naar Sagen indbringes for højere Ret, dog saaledes at den Dom- mer, over hvem Paastanden agtes ned-

legt, skal underrettes herom, samtlig med at Klatskrævnin g forkyndes for Modparten. Dommeren er da berettiget til at give Møde for den højere Ret og fremføre sit Forsvar. I Tilfælde af Kære er det tilsvarende, at Paastanden over Dommeren optages i Kæreskriftet eller i den Tilførel til Retssagen, der træder i Stedet for dette.

§ 124.

En Ublænding er, naar han optræder som Sagsøger og der af Sagsøgte fremsættes Forlangende derom paa Sagens første Tægtedag, pligtig til inden en af Retten bestemt Frist at stille en efter dens Støn passende Sikkerhed for de Procesomkostninger, som det kan blive paalagt ham at tilsvare Sagsøgte, medmindre Danste i vedkommende fremmede Stat ere fritagne for saadan Sikkerhedsstillelse. Stilles den forlangte Sikkerhed ikke, bliver Sagen at afvise.

§ 125.

Skønnes det, at en Part uden nogen rimelig Grund har anlagt Retssag eller rejst Anke eller Kære eller sat sin Modpart i den Nødvendighed at anlægge Sag eller indbringe Sagen for højere Ret, bliver han herfor ved Dommen at anse med Bøder fra 20 til 400 Kr.

§ 126.

Samme Straf idømmes for at have brugt opdigtede Ubfattelsesgrunde eller andre Udflygter til at forhale Sagen eller at stille Modparten ved hans Ret, saavel som for ikke at have givet behørigt Møde ved den befalede Forligsmægling, dog at Bøden for det sidstnævnte Forhold kan gaa ned til 4 Kr. eller, ved Underretten, til 2 Kr.

§ 127.

De i §§ 125 og 126 givne Straffebestemmelser medføre ingen Indskrænkning i Afgangen til at drage den Skyldige til Ansvar efter Straffelovens almindelige Bestemmelser, hvor disse i øvrigt ere anvendelige.

§ 128.

Straf i Genhold til §§ 125 og 126 kan ved Dømmen paalægges ikke blot Parten, men ogsaa hans Rettergangsfuldmægtig eller efter Omstændighederne begge.

§ 129.

De i dette Kapitel omhandlede Straffe idømmes paa Embeds Vegne, naar Retten af det i Sagen foregaaende kan stonne, at Betingelserne for Straffens Anvendelse ere til Stede, ligesom en idømt Straf, naar Sagen er indbragt for overordnet Ret, og Betingelserne for Straffens Anvendelse ikke findes at være til Stede, paa Embeds Vegne ophæves.

§ 130.

Ved Tvilstigheder, som afgøres af Foged- eller Skifteretter finde Bestemmelserne i nærværende Kapitel ikke Anvendelse i første Instans.

Kapitel XII.

Fri Proces.

§ 131.

Forsaaedit fri Proces ikke er hjemlet ved særlig Lovbestemmelse, kan den meddeles naar

- 1) den Paagældendes Forfatning er saadan, at han ikke uden at savne det Nødvendige til sin og Families Underhold eller til Fortsættelse af sin Næringsdrift eller til afholde de med Sagens Udførelse forbundne Omkostninger og Udgifter, hvorom der i Almindelighed skal tilvejebringes Attester, i Kjøbenhavn fra vedkommende Rodemejer og udenfor Kjøbenhavn enten fra vedkommende Byraad (Sogneraad) eller fra Præst eller Underøvrighed, og
- 2) det efter de Oplysninger, som kunne have om Sagens Beskaffenhed, er at formode, at Paagældende har rimelig Grund til at føre Proces.